

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 152

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 1 martie 2002

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 12 din 22 ianuarie 2002 referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. 1 ¹ —1 ³ din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările ulterioare	1-4		4-14	
Decizia nr. 28 din 30 ianuarie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și ale art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 9, 10, 11, 12, ale art. 13 alin. (1), ale art. 14, 15 și 17 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții, precum și ale art. 1, 5 ³ , art. 19 ²⁰ alin. (1), art. 19 ²² alin. (3) și ale art. 19 ²³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valo-				
		83.	— Ordin al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor pentru aprobarea Programului privind decontarea sumelor reprezentând sprijinul acordat fermierilor privați, producătorilor agricoli și prestatorilor de servicii în agricultură, finanțat din Fondul „Dezvoltarea agriculturii românești”	14-15
		325.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale privind aprobarea prețului social al gazelor naturale....	15-16
			★	
			Rectificare.....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 12

din 22 ianuarie 2002

referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. 1¹—1³ din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările ulterioare

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Lucian Stângu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Ioan Vida — judecător
Gabriela Ghiță — procuror
Laurențiu Cristescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. 1¹—1³ din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Vasile Marin în Dosarul nr. 2.679/2001 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Se dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 357C/2001, nr. 358C/2001 și nr. 359C/2001.

La apelul nominal, în Dosarul nr. 357C/2001, răspund Cornelia Ghidarcea și Elena V. Sanda, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. La apelul nominal, în Dosarul nr. 358C/2001, se prezintă Nicolae Niculescu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. La apelul nominal, în Dosarul nr. 359C/2001, lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 357C/2001, nr. 358C/2001 și 359C/2001 au același obiect, pune în discuție, din oficiu, problema conexării acestor cauze.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt întrunite condițiile cerute de art. 164 din Codul de procedură civilă și, în consecință, este de acord cu propunerea de conexare.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, coroborate cu cele ale art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 357C/2001, nr. 358C/2001 și nr. 359C/2001 la Dosarul nr. 197/2001.

Cornelia Ghidarcea, având cuvântul, solicită respingerea excepției și restituirea de urgență a dosarului la instanța care soluționează fondul cauzei. Celelalte părți prezente se raliază acestor solicitări.

Reprezentantul Ministerului Public arată că anterior Curtea a statuat că nimic nu interzice Guvernului să intervină în domeniul legilor organice pe calea unei ordonanțe de urgență. Referitor la dispozițiile art. 1 pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 prin care s-au introdus la art. 17 din Legea nr. 92/1992 alineatele 1¹—1³, Curtea a admis, prin Decizia nr. 322 din 20 noiembrie 2001, nepublicată la această dată, o altă excepție referitoare la art. 17 alin. 1¹. Pune concluzii de respingere, ca inadmisibile, a excepțiilor de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 aprilie 2001, pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în Dosarul nr. 2.697/2001, prin încheierile din 1 octombrie 2001 și 3 octombrie 2001, pronunțate de Tribunalul București — Secția a III-a civilă în dosarele nr. 5.137/2001 și nr. 5.151/2001, precum și prin Încheierea din 10 octombrie 2001, pronunțată de Tribunalul Gorj — Secția civilă în Dosarul nr. 6.563/2001, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. 1¹—1³ din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările ulterioare**, excepții ridicate de Vasile Marin și de Compania Națională „ROMARM” — S.A. în litigii ce au ca obiect contestații împotriva desfacerii unor contracte individuale de muncă.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate se susține, pe de o parte, că, fiind o lege organică, Legea nr. 92/1992 nu putea fi modificată printr-o ordonanță de

urgență, iar pe de altă parte, că prin art. 1 pct. 6 al ordonanței (prin care s-au introdus, la art. 17 din Legea nr. 92/1992, alineatele 1¹—1³) s-au încălcat prevederile art. 123 și art. 125, raportate la art. 1 alin. (3) și art. 51 din Constituția României.

De asemenea, se mai susține că modificarea adusă Legii pentru organizarea judecătorească, în sensul instituirii asistenților judiciari, contravine dispozițiilor constituționale amintite, dispoziții care stabilesc că „numai judecătorului i se atribuie *jurisdictio* și *imperium*, adică prerogativa de a *rosti* (a spune) dreptul și de a impune executarea silită a hotărârilor”. Prin instituirea asistenților judiciari, în calitate de membri cu vot deliberativ în completul de judecată, se nesocotește principiul independenței judecătorilor, deoarece asistenții judiciari — unul reprezentând sindicatele, celălalt reprezentând asociațiile patronale — „au anumite interese în judecarea cauzelor și nu se poate afirma că pot fi independenți și imparțiali”.

Judecătoria Sectorului 5 București, exprimându-și opinia, arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. 1¹—1³ din Legea nr. 92/1992, modificată, este întemeiată, deoarece alcătuirea completelor de judecată în cazul soluționării litigiilor de muncă, în primă instanță, de către complete formate dintr-un judecător și doi asistenți judiciari este neconstituțională, încălcându-se art. 123 și 125, raportate la art. 1 alin. (3) și la art. 51 din Constituția României.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă, exprimându-și opinia, arată că excepția este nefondată.

Tribunalul Gorj — Secția civilă, exprimându-și opinia, arată, de asemenea, că excepția este nefondată, deoarece completele specializate formate dintr-un judecător și doi asistenți judiciari au fost create „tocmai în vederea înlăptuirii în mai bune condiții a actului de justiție”.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, arată că asistenții judiciari au același statut ca și judecătorii profesioniști și aceleași garanții de independență și imparțialitate. Introducerea în completele pentru soluționarea litigiilor de muncă a asistenților judiciari nu contravine dispozițiilor constituționale, deoarece Legea fundamentală interzice numai înființarea de instanțe extraordinare, iar nu și înființarea de instanțe judecătorești specializate în soluționarea unor categorii de litigii, cum sunt și litigiile de muncă. Instituția asistenților judiciari, existentă și în alte state, reprezintă „o concretizare a principiului tripartitismului întâlnit la nivelul Organizației Internaționale a Muncii încă de la apariția sa, precum și a principiului dialogului social care domină legislația muncii, garanție a păcii sociale”.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că textele legale deduse controlului de constituționalitate nu contravin Legii fundamentale, deoarece instituirea asistenților judiciari în cadrul completelor de judecată care soluționează litigiile și conflictele de muncă este o problemă de procedură, a

cărei reglementare „s-a dat în competența legiuitorului ordinar”, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție.

Președintele Senatului nu a transmis punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, susținerile autorilor excepțiilor, concluziile părților prezente, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, rapoartele judecătorilor-raportori, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate ridicate.

Obiectul excepțiilor de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 17 alin. 1¹—1³ din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările ulterioare. Aceste dispoziții au fost introduse prin art. 1 pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 17 noiembrie 1999, ordonanță aprobată și modificată prin Legea nr. 118/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 30 martie 2001. Dispozițiile menționate au următorul cuprins:

— Art. 17 alin. 1¹: „Cauzele privind conflictele de muncă și litigiile de muncă se judecă în primă instanță, cu celeritate, de către un complet format dintr-un judecător și doi asistenți judiciari, dintre care unul reprezintă asociațiile patronale, iar celălalt reprezintă sindicatele. Hotărârile în aceste cauze se iau cu majoritatea membrilor completului.”;

— Art. 17 alin. 1²: „Asistenții judiciari sunt numiți pe o perioadă de 4 ani de către ministrul justiției, la propunerea Consiliului Economic și Social, dintre persoanele care au studii juridice superioare și îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 46 alin. 1 lit. a), c), a), e) și alin. 2. Asistenții judiciari depun jurământ în condițiile art. 48, care se aplică în mod corespunzător.”;

— Art. 17 alin. 1³: „Condițiile și procedura de propunere a candidaților pentru a fi numiți asistenți judiciari, de către Consiliul Economic și Social, se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.”;

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că aceste prevederi sunt contrare următoarelor dispoziții constituționale:

— Art. 1 alin. (3): „România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.”;

— Art. 51: „Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.”;

— Art. 123: „(1) Justiția se înfăptuiește în numele legii.
(2) Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.”;

— Art. 124: „(1) Judecătorii numiți de Președintele României sunt inamovibili, potrivit legii. Președintele și ceilalți judecători ai Curții Supreme de Justiție sunt numiți pe o perioadă de 6 ani. Ei pot fi reînvestiți în funcție. Promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor pot fi dispuse numai de Consiliul Superior al Magistraturii, în condițiile legii.

(2) Funcția de judecător este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior.”;

— Art. 125: „(1) Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

(2) Este interzisă înființarea de instanțe extraordinare.

(3) Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.”.

Examinând excepțiile de neconstituționalitate ridicate, Curtea constată că, deși în motivarea acestora s-a susținut neconstituționalitatea dispozițiilor art. 17 alin. 1¹—1³ din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările ulterioare, în realitate critica privește numai neconstituționalitatea dispozițiilor art. 17 alin. 1¹ din această lege.

Prin Decizia nr. 322 din 20 noiembrie 2001 (publicată între data pronunțării și cea a redactării prezentei în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 66 din 30 ianuarie 2002), Curtea a constatat că prevederile art. 17 alin. 1¹ din Legea nr. 92/1992, republicată, cu modificările ulterioare, care prevedeau că în cauzele privind conflictele de muncă hotărârile se iau cu majoritatea membrilor completului format dintr-un judecător și doi asistenți judiciari, sunt neconstituționale, contravenind dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 51 și art. 123—125 din Constituția României.

Considerentele din acea decizie sunt valabile și în cauza de față.

Cu acel prilej Curtea a reținut în esență:

Potrivit dispozițiilor art. 123 din Constituție justiția este înfăptuită, în numele legii, de judecători independenți și care se supun numai legii.

În conformitate cu dispozițiile art. 124 din Legea fundamentală, judecătorii, numiți de Președintele României, sunt inamovibili, nu pot presta alte activități, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior, și le este interzis să facă parte din partidele politice, conform dispozițiilor art. 37 alin. (3). La îndeplinirea acestor deziderate veghează Consiliul Superior al Magistraturii compus din magistrați aleși de Parlament.

Asistenții judiciari sunt numiți de ministrul justiției la propunerea Consiliului Economic și Social și reprezintă unul — patronatele, iar celălalt, sindicatele, ei nefiind, asemenea judecătorilor, total independenți, ci reprezintă organizațiile care i-au propus. Fiind doi și având vot deliberativ, dețin majoritatea față de judecător, ceea ce este contrar imparțialității justiției. De asemenea, aceștia nu sunt inamovibili și nu li se interzice să facă parte din partide politice sau să exercite alte funcții publice în afara celei de asistent judiciar, putând fi astfel afectată independența justiției.

Constituția nu interzice ca asistenții judiciari, cu statut de funcționar public, să asiste judecătorul care soluționează

conflicte sau litigii de muncă, să aibă vot consultativ în luarea de judecată, rezervată prin Legea fundamentală excluderea hotărârilor, nu pot însă fi investiți să desfășoare activități judecătorești.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. 1¹ din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările ulterioare, ridicată de Vasile Marin în Dosarul nr. 2.679/2001 al Judecătoriei Sectorului 5 București și de Compania Națională „ROMARM” — S.A. în dosarele nr. 5.151/2001 și nr. 5.137/2001 ale Tribunalului București — Secția a III-a civilă și în Dosarul nr. 6.563/2001 al Tribunalului Gorj — Secția civilă.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. 1² și 1³ din aceeași lege, ridicată de aceeași autori în aceleași dosare.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 ianuarie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 28

din 30 ianuarie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și ale art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 9, 10, 11, 12, ale art. 13 alin. (1), ale art. 14, 15 și 17 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții, precum și ale art. 1, 5³, art. 19²⁰ alin. (1), art. 19²² alin. (3) și ale art. 19²³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, cu modificările și completările ulterioare

Nicolae Popa	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Vlad Mihai Cercel	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și ale art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 9, 10, 11, 12, ale art. 13 alin. (1), ale art. 14, 15 și 17 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții, precum și ale art. 1, 5³, art. 19²⁰ alin. (1), art. 19²² alin. (3) și ale art. 19²³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, aprobată, cu modificări și completări

prin Legea nr. 409/2001, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Constantin Lache, Iuliu Regnard Popescu, Neculai Bălan, Ecaterina Bălan, Felicia Crișan, Olga Silistraru, Rada Mazilescu, Marius Mazilescu, Ovidiu Ionel Mazilescu, Cornel Mazilescu, Drăgan Niță, Dumitru Vucea, Titu Georgescu, Vergiliu Duroi, Ioan Șdirea, Gabriela Lucia Șdirea, Adrian Pușcașu, Gheorghe Stroe, Mihai Enache, Ștefan Șerbănescu, Corina Vlădășel, Mircea Popescu și Asociația Națională a Investitorilor FNI în Dosarul nr. 5.079/2001 al Tribunalului București — Secția comercială.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 17 ianuarie 2002 și au fost consemnate în încheierea de la aceeași dată, când Curtea a amânat pronunțarea, în vederea depunerii de concluzii scrise, pentru data de 23 ianuarie 2002. La acea dată Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat din nou pronunțarea pentru data de 30 ianuarie 2002.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 septembrie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 5.079/2001, **Tribunalul București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și ale art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 9, 10, 11, 12, ale art. 13 alin. (1), ale art. 14, 15 și 17 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții, precum și ale art. 1, 5³, art. 19²⁰ alin. (1), art. 19²² alin. (3) și ale art. 19²³ din Legea nr. 409/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind unele măsuri premergătoare privatizării băncilor**, excepție ridicată de Constantin Lache, Iuliu Regnard Popescu, Neculai Bălan, Ecaterina Bălan, Felicia Crișan, Olga Siliștraru, Rada Mazilescu, Marius Mazilescu, Ovidiu Ionel Mazilescu, Cornel Mazilescu, Drăgan Niță, Dumitru Vucea, Titu Georgescu, Vergiliu Duroi, Ioan Șdirea, Gabriela Lucia Șdirea, Adrian Pușcașu, Gheorghe Stroe, Mihai Enache, Ștefan Șerbănescu, Corina Vlădășel, Mircea Popescu și Asociația Națională a Investitorilor F.N.I. în cadrul unui litigiu privind executarea Contractului de fidejusiune/cauțiune nr. 2.205 din 6 decembrie 1999, încheiat între Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., Fondul Național de Investiții și Societatea Comercială „Sov Invest” — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin următoarele:

I.1. În ceea ce privește dispozițiile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997, cu modificările și completările ulterioare, se susține că acestea contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și ale art. 41 alin. (1). Autorii excepției consideră că este normal ca persoanele care se adresează instanțelor judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de actul de justiție, însă acest lucru trebuie realizat cu respectarea principiilor prevăzute la art. 16 alin. (1) și ale art. 41 alin. (1). Prin contractul de fidejusiune Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. s-a angajat să răscumpere unitățile de fond deținute la Fondul Național de Investiții în cazul incapacității de plată a societății de administrare Societatea Comercială „Sov Invest” — S.A. În aceeași motivare se susține că statul este unicul acționar al Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. și, ca atare, creanța asupra acestei societăți reprezintă o creanță asupra statului, intrând sub incidența art. 41 alin. (1) din Constituție. Ținând seama de prevederile art. 15 lit. r) din Legea nr. 146/1997, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora sunt scutite de taxa de timbru cererile introduse de proprietari sau de succesorii lor pentru restituirea imobilelor preluate de stat sau de alte persoane juridice în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, autorii excepției susțin că această scutire trebuie să se aplice și în privința cererilor privind bunuri mobile (drepturile de creanță ale investitorilor), îndreptate împotriva statului. Astfel, se consideră că dispozițiile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997, cu modificările și completările ulterioare, care reglementează obligația plății taxei de timbru la valoare în cazul cererilor cu obiect evaluabil în bani, sunt neconstituționale, întrucât nu respectă prevederile art. 41 alin. (1) din Constituție,

contravenind în același timp principiului egalității consacrat la art. 16 alin. (1) din Constituție.

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997, cu modificările și completările ulterioare, contravin și principiului accesului liber la justiție, consacrat la art. 21 din Constituție. Obligația de plată a taxei de timbru în acest caz reprezintă o restrângere nejustificată a accesului la justiție, întrucât după câștigarea procesului de către reclamantul pârâtului, statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, oricum va fi obligat să restituie taxa plătită, în cadrul cheltuielilor de judecată, din bugetul de stat. Prin urmare, obligația plății taxei de timbru duce, fără un temei legal, la restrângerea numărului de persoane care se pot adresa instanțelor judecătorești.

De asemenea, este invocată și contrarietatea dintre dispozițiile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997, cu modificările și completările ulterioare, și cele ale art. 1091 din Codul civil.

I.2. Dispozițiile art. 17 din Legea nr. 146/1997, cu modificările și completările ulterioare, sunt considerate a fi neconstituționale în raport cu prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție. Astfel, prin textul de lege atacat sunt prevăzute scutiri de la plata taxei de timbru în cazul acțiunilor și cererilor introduse de anumite organe de stat. Autorii excepției, recunoscând atributul exclusiv al puterii legiuitoare de a stabili scutiri pentru anumite categorii de acțiuni și cereri, consideră neconstituțională stabilirea acestor scutiri numai în considerarea calității subiectelor de drept care sunt în situația de a introduce acțiuni sau cereri în justiție. Principiul egalității presupune egalitatea de tratament juridic pentru persoanele aflate în aceeași situație juridică. Or, art. 17 din Legea nr. 146/1997, cu modificările și completările ulterioare, stabilește în mod discriminatoriu scutiri de la plata taxei de timbru doar pentru anumite subiecte de drept dintre cele aflate în aceeași situație juridică. Sub acest aspect se susține că în cadrul unei anumite acțiuni, dacă una dintre părți este scutită de plata taxei de timbru, toate cererile, introduse de oricare dintre celelalte părți, trebuie să fie scutite de plata taxei de timbru.

II.1. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 9 alin. (1) din Legea nr. 333/2001 sunt considerate a contraveni prevederilor art. 78 din Constituție. Din această perspectivă textul de lege acordă Consiliului de încredere al Fondului Național de Investiții încă cel puțin 10 zile de funcționare de la data intrării lui în vigoare (data publicării). Pe de altă parte, art. 13 alin. (2) din lege interzice membrilor Consiliului de încredere al Fondului Național de Investiții, de la data intrării în vigoare a legii, dreptul de a mai desfășura activități specifice piețelor reglementate și supravegheate de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare. Această contradicție între dispozițiile cuprinse în aceeași lege, precum și faptul că încheierea unui contract pentru efectuarea unui audit complet al Fondului Național de Investiții presupune cheltuieli ce nu pot fi efectuate decât după finalizarea procedurilor de transformare a fondului, conform art. 12 din Legea nr. 333/2001, sunt considerate a reprezenta o încălcare a prevederilor art. 78 din Constituție.

Autorii excepției susțin că dispozițiile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 333/2001 încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție. Prin dispozițiile legale criticate se reglementează prerogativa Adunării generale a Fondului Național de

Investiții de a decide transformarea acestuia în fond închis de investiții. Pe această cale se consideră că se aduce atingere unor raporturi juridice preexistente, ceea ce face ca dispozițiile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 333/2001 să retroactiveze.

Dispozițiile legale criticate sunt considerate a contraveni și prevederilor art. 48 alin. (1) din Constituție, întrucât încalcă drepturile investitorilor de a obține repararea pagubelor suferite.

II.2. În ceea ce privește dispozițiile art. 10 din Legea nr. 333/2001 autorii excepției susțin că acestea contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 15 alin. (1) și ale art. 37 alin. (1). Prin transferul către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare (fostul Oficiu pentru Recuperarea Creanțelor Bancare), un terț față de organele legal constituite ale Fondului Național de Investiții, al unor drepturi de a decide în locul acestora sunt încălcate drepturile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 24/1993, precum și dreptul la liberă asociere prevăzut la art. 37 alin. (1) din Constituție. Dreptul la liberă asociere presupune, în opinia autorilor excepției, interzicerea intervenției oricăror alte persoane (chiar instituții ale statului) în ordinea juridică stabilită de persoanele care se asociază.

II.3. Dispozițiile art. 11 din Legea nr. 333/2001 sunt considerate a contraveni prevederilor art. 1 alin. (3), art. 15, art. 16 alin. (2), art. 37 alin. (1), ale art. 51 și 78 din Constituție. Conform dispozițiilor criticate AVAB are atribuția de a avansa cheltuielile necesare pentru efectuarea contractului de audit, pentru consultarea investitorilor și pentru transformarea Fondului Național de Investiții în fond închis de investiții, acestea urmând să fie recuperate din activele fondului sau din sumele obținute prin lichidarea activelor acestuia. Autorii excepției susțin că sunt încălcate prevederile art. 1 alin. (3), art. 15 alin. (1) și ale art. 37 alin. (1) din Constituție, întrucât dreptul de a decide cu privire la soarta F.N.I. nu aparține decât investitorilor, respectiv persoanelor care l-au înființat, amestecul altor persoane sau instituții fiind neconstituțional. Sub acest aspect, întrucât dispozițiile art. 11 încalcă drepturile prevăzute în Constituție și în alte legi, se afirmă că este încălcat și art. 51 din Constituție, referitor la supremația acesteia.

De asemenea, autorii excepției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 15 alin. (2) și ale art. 78 din Constituție, deoarece încheierea contractului de audit presupune cheltuieli ce nu pot fi efectuate decât după finalizarea procedurilor de transformare a fondului, nefiind admisă soluția privind avansarea cheltuielilor de către AVAB.

II.4. Autorii excepției consideră totodată că dispozițiile art. 12 din Legea nr. 333/2001 contravin prevederilor art. 21 din Constituție, referitoare la accesul liber la justiție. Astfel, prin condiționarea introducerii cererii de ridicare a sechestrului de finalizarea procedurii de transformare a F.N.I. se aduce o restrângere neconstituțională accesului liber la justiție. În aceeași ordine de idei se susține și încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2), art. 49 alin. (1), art. 51 și ale art. 150 alin. (1), fără a se motiva această pretinsă încălcare a Legii fundamentale.

II.5. Autorii excepției mai susțin că dispozițiile art. 13 alin. (1) din Legea nr. 333/2001 încalcă prevederile art. 1 alin. (3), art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (2), art. 51 și ale art. 150 alin. (1) din Constituție. Datorită faptului că prin reglementările legale criticate se prevede posibilitatea transformării F.N.I. în fond închis de investiții, posibilitate pe

care actele normative sub imperiul cărora a fost constituit Fondul Național de Investiții nu o reglementează, aceste dispoziții normative sunt considerate a avea caracter retroactiv.

Pe de altă parte, art. 13 alin. (1) din Legea nr. 333/2001 conferă Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare atribuția de a emite un regulament pentru transformarea F.N.I. în fond închis de investiții, în condițiile legii. Or, ținând seama de faptul că nu există o lege care să reglementeze această materie, se apreciază că sunt încălcate prevederile art. 16 alin. (2) din Constituție, Comisia Națională a Valorilor Mobiliare situându-se, în acest fel, deasupra legii. Pe cale de consecință, sunt încălcate și prevederile constituționale privind garantarea drepturilor și libertăților cetățenilor, consacrate la art. 1 alin. (3), cele privind supremația Constituției (art. 51) și cele ale art. 150 alin. (1), privind abrogarea actelor normative contrare Constituției.

II.6. Dispozițiile art. 14 alin. (1) sunt considerate a fi neconstituționale întrucât, prin reglementarea subrogării AVAB în toate drepturile și obligațiile Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., rezultate din actele juridice încheiate cu Societatea Comercială „Sov Invest” — S.A. și/sau cu F.N.I., se ajunge la consecințe contrare Constituției. Astfel, AVAB are o capacitate de folosință precis delimitată prin lege, iar art. 5³ din Legea nr. 409/2001 stabilește că sumele obținute de AVAB din exercitarea atribuțiilor sale servesc la acoperirea cheltuielilor proprii de funcționare și operare și a cheltuielilor de administrare și de valorificare a activelor bancare preluate, diferența urmând să fie virată la trezoreria statului. Întrucât nici o prevedere legală nu stabilește obligația AVAB de a executa obligația de răscumpărare a titlurilor de participare la F.N.I., autorii excepției consideră că aceasta presupune un efect retroactiv al dispozițiilor art. 14 alin. (1), ceea ce contravine art. 15 alin. (2) din Constituție. De asemenea, dispozițiile criticate aduc atingere și drepturilor de creanță ale investitorilor, fapt ce contravine prevederilor constituționale referitoare la proprietate și la restrângerea exercițiului unor drepturi, consacrate la art. 41 alin. (1), (2) și (7), la art. 135 alin. (1) și (6) și, respectiv, la art. 49. Autorii excepției mai susțin că statul, fiind unicul acționar al Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., își anulează propria datorie, situându-se în acest fel „mai presus de lege”, ceea ce face ca aceste dispoziții legale să încalce prevederile art. 16 alin. (2) și ale art. 51 din Constituție. În susținerea excepției sunt invocate și dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 11, art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1), art. 20, 48 și ale art. 150 alin. (1), precum și cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din primul Protocol adițional la această convenție. Totodată autorii excepției apreciază că prin dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 333/2001 se aduce atingere gajului general al creditorilor chirografari asupra patrimoniului Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., investitorii fiind astfel lipsiți de garanția statului asupra activității Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. Se invocă în acest sens jurisprudența Curții Constituționale, concretizată prin Decizia nr. 77/1995, precum și cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, prin care s-a stabilit că protecția dreptului de proprietate poartă asupra tuturor drepturilor cu valoare economică, inclusiv asupra drepturilor de creanță. Se consideră că este încălcat și principiul separației puterilor

în stat, prin intervenția legiuitorului în ordinea juridică stabilită printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.

Pe cale de consecință, se consideră că sunt neconstituționale și prevederile art. 14 alin. (2) din Legea nr. 333/2001, privind subrogarea AVAB în locul Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în toate procesele în curs în legătură cu actele juridice prevăzute în anexa la lege.

De asemenea, este invocată neconcordanța dintre dispozițiile art. 14 și cele ale art. 43 alin. (2) și ale art. 161 din Codul de procedură civilă.

II.7. În opinia autorilor excepției prevederile art. 15 din Legea nr. 333/2001 sunt considerate a contraveni dispozițiilor constituționale privitoare la dreptul de proprietate, consacrate la art. 41 alin. (1), (2) și (7) și la art. 135 alin. (1) și (6). Autorii excepției susțin că AVAB ar trebui să aibă atribuția de a plăti cererile de răscumpărare a titlurilor de participare, iar nu de a le conserva. Prin această dispoziție legală s-ar consimți la transferarea proprietății particulare a bunului în folosința statului, ceea ce Constituția nu admite.

II.8. În opinia autorilor excepției dispozițiile art. 17 din Legea nr. 333/2001 sunt considerate a avea efect retroactiv, fiind astfel contrare prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție.

În legătură cu dispozițiile criticate din Legea nr. 333/2001 se consideră că ele contravin și prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) și alin. (2) lit. f).

III.1 și 2. Sesizarea de neconstituționalitate are în vedere și faptul că prevederile art. 1 și 5³ din Legea nr. 409/2001 sunt considerate a fi neconstituționale, deoarece încalcă dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (2), art. 20, art. 41 alin. (1) și (2), art. 51, art. 135 alin. (1) și (6) și ale art. 150 alin. (1) din Constituție. Totodată este încălcat și principiul separației puterilor în stat, întrucât prin aceste texte de lege sunt afectate dispozițiile cuprinse în hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă prin care Curtea Supremă de Justiție a constatat valabilitatea contractului de fidejusiune/cauțiune încheiat între Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., Fondul Național de Investiții și Societatea Comercială „Sov Invest” — S.A.

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că prin stabilirea capacității de folosință a AVAB această instituție nu are atribuția de a achita drepturile de creanță ale investitorilor, ceea ce aduce atingere prevederilor constituționale privind dreptul de proprietate, consacrate la art. 41 alin. (1) și (2) și la art. 135 alin. (1) și (6). În acest mod sunt încălcate și prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și ale art. 15 alin. (1) privind garantarea tuturor drepturilor și libertăților cetățenilor, ale art. 16 alin. (2) și ale art. 51, privind supremația Constituției și a legii, precum și ale art. 150 alin. (1), care au în vedere abrogarea actelor normative contrare Constituției. În susținerea excepției se invocă și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din primul Protocol adițional la această convenție.

De asemenea, este invocată și contrarietatea dispozițiilor art. 1 și 5³ din Legea nr. 409/2001 față de cele ale art. 43 alin. (2) și ale art. 161 din Codul de procedură civilă.

III.3 și 4. Prevederile art. 19²⁰ alin. (1) și ale art. 19²² alin. (3) din Legea nr. 409/2001 sunt considerate a contra-

veni prevederilor constituționale ale art. 21 și ale art. 15 alin. (2). Prin impunerea cerinței ca judecătorul să nu primească o cerere de chemare în judecată decât o dată cu dovada că aceasta a fost deja comunicată către AVAB, autorii excepției consideră că se îngreșează accesul la justiție sau că legea are un efect retroactiv. De asemenea, faptul că în recurs nu se pot invoca alte apărări, cu excepția celor de ordine publică, reprezintă, în opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, fie recunoașterea unui efect retroactiv al legii, fie îngreșirea mijloacelor de apărare și de exercitare a drepturilor, contrare art. 21 din Constituție.

III.5. Prin dispozițiile art. 19²³ din Legea nr. 409/2001 autorii excepției consideră că sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2), art. 21 și ale art. 49 alin. (1). Se susține că nu se poate reglementa un nou termen de prescripție aplicabil cererilor privind executarea unor hotărâri rămase irevocabile sub imperiul unei legi anterioare, fără a se încălca principiul constituțional al neretroactivității legii sau prevederile privind accesul liber la justiție. Pentru aceleași motive se consideră a fi încălcate și dispozițiile art. 49 alin. (1) din Constituție.

În timpul ședinței de judecată unii dintre autorii excepției au solicitat extinderea controlului de constituționalitate a textelor criticate prin raportare și la alte dispoziții constituționale. În esență, a fost invocată încălcarea prevederilor art. 11 și 20 din Constituție, cu referire la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, precum și nerespectarea procedurii constituționale de adoptare a Legii nr. 409/2001.

Tribunalul București — Secția comercială, exprimându-și opinia, apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În ceea ce privește dispozițiile Legii nr. 146/1997 se invocă jurisprudența Curții Constituționale, concretizată prin deciziile nr. 7 și nr. 70/1993, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1994, deciziile nr. 18 și nr. 164/1997 și Decizia nr. 49/1999. Conform acestei jurisprudențe accesul liber la justiție nu presupune gratuitatea acestuia, fiind legal și normal ca beneficiarii unui serviciu public să contribuie la acoperirea cheltuielilor ocazionate de buna sa funcționare. Principiul egalității nu este încălcat de dispozițiile art. 17 din Legea nr. 146/1997, întrucât acesta vizează egalitatea între cetățeni în fața legii și a autorităților publice, iar nu egalitatea între cetățeni și autoritățile publice. De altfel, art. 4 alin. (2) din Constituție interzice discriminarea pe anumite criterii, aplicabile numai persoanelor fizice. Obligația de plată a taxelor de timbru este justificată de prevederile art. 53 alin. (1) din Constituție, conform cărora cetățenii au obligația de a contribui, prin taxe și impozite, la cheltuielile publice. Scutirile de la plata taxei de timbru, acordate prin art. 17 din Legea nr. 146/1997, nu sunt nejustificate, întrucât privesc acțiunile introduse pentru întregirea veniturilor statului. În ceea ce privește prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, acestea nu conțin nici o interdicție cu privire la scutirea de la plata taxei de timbru.

Președintele Camerei Deputaților consideră că dispozițiile atacate din Legea nr. 333/2001 nu contravin prevederilor art. 37 și 48 din Constituție. Astfel, libertatea de asociere, ca drept fundamental, nu este aplicabilă asociațiilor și societăților de drept privat cu scop patrimonial, iar art. 48, prin ipoteză, vizează doar actele administrative, iar nu legile, ca acte juridice ale Parlamentului.

În concluzie se consideră că excepția este neîntemeiată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată. În legătură cu dispozițiile Legii nr. 146/1997 se apreciază că acestea nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorii excepției. Scutirea de la plata taxelor judiciare de timbru, acordată instituțiilor publice, se bazează pe faptul că instituțiile respective sunt finanțate integral din banii publici, iar obligarea acestora la plata taxelor de timbru ar implica restituirea către stat a sumelor acordate de acesta, ceea ce ar crea „un circuit bănesc inutil“.

În ceea ce privește dispozițiile Legii nr. 333/2001, criticate prin excepția de neconstituționalitate, Guvernul apreciază că acestea nu încalcă drepturile și libertățile cetățenești, ci constituie prevederi de natură constructivă, cu scopul de a demara soluționarea problemei investitorilor F.N.I. În legătură cu măsura subrogării AVAB în drepturile și obligațiile Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. rezultate din anumite contracte, aceasta se bazează pe dispozițiile art. 134 alin. (2) lit. b) din Constituție, fiind necesară pentru a se proteja economiile unei mari părți a populației. Prin cap. IV din Legea nr. 333/2001 nu se aduce atingere drepturilor de decizie ale investitorilor, adunarea generală a investitorilor fiind competentă să decida asupra activității ulterioare a Fondului Național de Investiții. Dispozițiile art. 41 din Constituție nu sunt încălcate întrucât, pe de o parte, subrogarea AVAB în drepturile și obligațiile Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. nu înseamnă încălcarea drepturilor de proprietate ale investitorilor, iar pe de altă parte, conform art. 41 alin. (1) teza a doua din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate se stabilesc prin lege.

Sub aspectul criticilor formulate la adresa Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, Guvernul apreciază că procedurile speciale instituite prin acest act normativ contribuie la constituirea resurselor financiare ale statului și la accelerarea răscumpărării titlurilor de stat în vederea diminuării datoriei publice interne, fiind astfel evident interesul public care stă la baza acestor reglementări.

Față de aceste argumente Guvernul consideră că excepția ridicată este neîntemeiată.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere exprimate de președintele Camerei Deputaților și de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției și ale celorlalte părți, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din

Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

În legătură cu obiectul excepției de neconstituționalitate, deși atât autorii excepției de neconstituționalitate, cât și instanța de judecată, în încheierea de sesizare a Curții Constituționale, au reținut că sunt criticate dispozițiile art. 1, 5³, art. 19²⁰ alin. (1), art. 19²² alin. (3) și ale art. 19²³ din Legea nr. 409/2001, în realitate aceste articole sunt cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001. În consecință, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1) și ale art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 9, 10, 11, 12, ale art. 13 alin. (1), ale art. 14, 15 și 17 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 360 din 4 iulie 2001, precum și ale art. 1, 5³, ale art. 19²⁰ alin. (1), art. 19²² alin. (3) și ale art. 19²³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 15 decembrie 1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 19 iulie 2001, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții legale care au următorul cuprins:

I. Dispoziții din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare:

— art. 2 alin. (1): „*Acțiunile și cererile evaluabile în bani, introduse la instanțele judecătorești, se taxează astfel: [...].*“;

— art. 17: „*Sunt scutite de taxa judiciară de timbru cererile și acțiunile, inclusiv căile de atac formulate, potrivit legii, de Senat, Camera Deputaților, Președinția României, Guvernul României, Curtea Constituțională, Curtea de Conturi, Consiliul Legislativ, Avocatul Poporului, de Ministerul Public și de Ministerul Finanțelor, indiferent de obiectul acestora, precum și cele formulate de alte instituții publice, indiferent de calitatea procesuală a acestora, când au ca obiect venituri publice.*“

II. Dispoziții din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții:

— art. 9: „(1) *În termen de 10 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi Consiliul de încredere al Fondului Național de Investiții, cu acordul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, asigură încheierea unui contract pentru efectuarea unui audit complet al activității fondului. Raportul de audit include, fără a se limita la acestea, calcularea activelor totale și a obligațiilor, precum și o evaluare generală a situației financiare a fondului.*

(2) *Adunarea generală a investitorilor la Fondul Național de Investiții decide, conform legii, cu privire la continuarea activității fondului, transformarea în fond închis de investiții, în condițiile legii, sau lichidarea fondului.*“;

— art. 10: „*În cazul în care Consiliul de încredere al Fondului Național de Investiții nu își îndeplinește obligațiile prevăzute la art. 9, acestea se aduc la îndeplinire de către Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare.*“;

— art. 11: „*Cheltuielile pentru efectuarea auditului prevăzut la art. 9 alin. (1), pentru consultarea investitorilor și, după caz, pentru finalizarea procedurilor de transformare în*

fond închis de investiții, în condițiile legii, se avansează de către Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare din fondul prevăzut la art. 6, urmând să fie recuperate din activele fondului sau din sumele obținute prin lichidarea activelor acestuia, dacă investitorii hotărăsc lichidarea.”;

— art. 12: „După finalizarea procedurilor de transformare a Fondului Național de Investiții reprezentanții acestuia pot solicita instanțelor judecătorești competente ridicarea sechestrului asupra activelor acestuia.”;

— art. 13 alin. (1): „Procedura de transformare a Fondului Național de Investiții în fond închis de investiții, în condițiile legii, precum și organizarea și funcționarea acestuia se stabilesc prin regulament al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare.”;

— art. 14: „(1) Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare preia fără plată toate drepturile și obligațiile Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., rezultate din actele juridice încheiate de aceasta cu Fondul Național de Investiții și/sau cu Societatea Comercială SOV INVEST — S.A., prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta lege.

(2) Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare se subroagă în toate drepturile și obligațiile procesuale ale Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. și dobândește calitatea procesuală pe care aceasta o are, la data intrării în vigoare a prezentei legi, în toate procesele și cererile aflate pe rolul instanțelor judecătorești, indiferent dacă este vorba de faza de judecată sau de executarea silită.”;

— art. 15: „Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare efectuează toate demersurile legale în vederea conservării și realizării drepturilor de creanță rezultate din actele juridice prevăzute la art. 14.”;

— art. 17: „Sumele obținute din realizarea creanțelor prevăzute la art. 14, după deducerea cheltuielilor efectuate în conformitate cu prevederile legale în vigoare, sunt utilizate pentru răscumpărarea titlurilor de stat în vederea diminuării datoriei publice interne.”

III. Dispoziții din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, cu modificările și completările ulterioare:

— art. 1: „Prezenta ordonanță de urgență stabilește cadrul juridic pentru valorificarea unor active ale băncilor la care statul este acționar majoritar, în vederea pregătirii acestora pentru începerea procedurii de privatizare, în scopul creșterii gradului de solvabilitate și a credibilității interne și externe sau reglementării problemelor de natură financiară ale acestora pentru menținerea viabilității sistemului bancar, precum și pentru accelerarea procedurilor de recuperare a creanțelor cesionate.”;

— art. 5³: (1) Sumele obținute de AVAB din valorificarea activelor bancare preluate au ca destinație acoperirea cheltuielilor proprii de funcționare și operare și a cheltuielilor de administrare și de valorificare a activelor bancare preluate, iar diferența se virează la trezoreria statului.

(2) Din sumele obținute potrivit alin. (1) AVAB poate prevedea în bugetul de venituri și cheltuieli un fond suplimentar ce va fi utilizat în vederea creșterii valorii activelor bancare și a eficientizării operațiunilor de valorificare.”;

— art. 19²⁰ alin. (1): „Reclamantul este obligat să comunice cererea, actele pe care se întemeiază și, după caz, interogatoriul scris, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, înainte de depunerea acestora în instanță. Judecătorul nu va primi cererea fără dovada privind îndeplinirea obligației de comunicare. Prevederile acestui alineat se aplică oricărei

cereri, indiferent de natura ei, cu excepția cererilor formulate în timpul judecății sau a celor prin care se exercită o cale de atac.”;

— art. 19²² alin. (3): „În recurs nu se pot invoca apărări ce nu au fost formulate în fața instanței a cărei hotărâre este recurată, cu excepția celor de ordine publică.”;

— art. 19²³: „(1) Termenul de prescripție a acțiunilor îndreptate împotriva AVAB este de 6 luni de la data la care s-a cunoscut sau trebuia să se cunoască faptul sau actul pe care se întemeiază acțiunea, dar nu mai mult de 12 luni de la data producerii faptului sau încheierii actului, dacă legea nu prevede un termen mai scurt.

(2) Termenul prevăzut la alin. (1), pentru acte sau fapte anterioare legii de aprobare a prezentei ordonanțe de urgență, curge de la data intrării în vigoare a acesteia.”

În susținerea excepției autorii acesteia au invocat încălcarea următoarelor prevederi constituționale:

— art. 1 alin. (3): „România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.”;

— art. 11: „(1) Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.

(2) Tratatelor ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.”;

— art. 15: „(1) Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.

(2) Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.”;

— art. 16 alin. (1) și (2): „(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.”;

— art. 20: „(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.”;

— art. 21: „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept.”;

— art. 37 alin. (1): „Cetățenii se pot asocia liber în partide politice, în sindicate și în alte forme de asociere.”;

— art. 41 alin. (1), (2) și (7): „(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.

(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor. [...]

(7) Averele dobândite licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.”;

— art. 48: „(1) Persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționare în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei.

(2) Condițiile și limitele exercitării acestui drept se stabilesc prin lege organică.

(5) Statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare săvârșite în procesele penale.“;

— art. 49: „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; destășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.“;

— art. 51: „Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.“;

— art. 78: „Legea se publică în Monitorul Oficial al României și intră în vigoare la data publicării sau la data prevăzută în textul ei.“;

— art. 134 alin. (1) și alin. (2) lit. f): „(1) Economia României este economie de piață.

(2) Statul trebuie să asigure: [...]

1) crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții.“;

— art. 135 alin. (1) și (6): „(1) Statul ocrotește proprietatea. [...]

(6) Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă.“;

— art. 150 alin. (1): „Legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituții.“

De asemenea, se invocă și încălcarea următoarelor dispoziții din acte internaționale:

— art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: „Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.“;

— art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: „Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată în prealabil că nu pot fi primite susținerile autorilor excepției privind contrarietatea dintre dispoziții legale cuprinse în diferite acte normative, întrucât în atribuțiile sale intră doar examinarea dispozițiilor legale în raport cu prevederile și principiile constituționale. În

acest sens este evidentă jurisprudența constantă a Curții, concretizată, de exemplu, prin Decizia nr. 67 din 27 aprilie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 30 iunie 1999, sau Decizia nr. 151 din 12 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 7 ianuarie 2000. Așa fiind, aceste susțineri urmează să fie respinse.

De asemenea, Curtea nu poate examina nici argumentul adus în timpul ședinței de judecată în legătură cu neconstituționalitatea Legii nr. 409/2001, cauzată de nerespectarea regulilor constituționale privind procedura de mediere, întrucât acest argument nu este conținut în motivarea excepției de neconstituționalitate, așa cum aceasta a fost ridicată în fața instanței de judecată. Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 181 din 17 decembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 16 februarie 1999, a statuat că invocarea unui motiv de neconstituționalitate direct în fața sa, motiv „ce nu are nici o legătură cu cel invocat în sesizare și nici nu este o dezvoltare a acestuia, are semnificația ridicării unei excepții direct în fața Curții, eludându-se astfel prevederile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 12 din Legea nr. 47/1992, ceea ce este inadmisibil“.

I.1. În ceea ce privește dispozițiile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997, cu modificările și completările ulterioare, care reglementează plata taxei de timbru într-un quantum stabilit în funcție de valoarea obiectului litigiului, Curtea constată că asupra acestor dispoziții s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 211 din 7 decembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 6 martie 2000, respingând excepția de neconstituționalitate. Soluția s-a bazat, în esență, pe faptul că „accesul liber la justiție nu înseamnă și gratuitatea acestuia. Art. 21 din Constituție nu instituie nici o interdicție cu privire la taxele în justiție, nefiind așadar interzis ca legea să prevadă ca justițiabilii care trag un folos nemijlocit din activitatea desfășurată de autoritățile judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor acestora. De altfel, în procesul civil contribuția justițiabilului, prin avansarea unei părți din aceste cheltuieli, poate fi recuperată, în temeiul art. 274 alin. 1 din Codul de procedură civilă, de la partea care cade în pretenții. Prin urmare, regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor“. Considerentele și soluția adoptată rămân valabile și în prezenta cauză.

Cu toate acestea, pentru a se asigura accesul la justiție al cât mai multor persoane, Legea nr. 146/1997, prin dispozițiile art. 21 alin. (1), atribuie Ministerului Finanțelor Publice competența de a acorda scutiri, reduceri, eşalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru, în anumite situații deosebite, cum ar putea fi și cea de față.

Susținerile autorilor excepției privind încălcarea principiului egalității în drepturi și al garantării dreptului de proprietate privată sunt neîntemeiate, întrucât, pe de o parte, stabilirea unor excepții de la plata taxelor de timbru, plată ce constituie o obligație, iar nu un drept, reprezintă un atribut exclusiv al legiuitorului, pe care acesta îl exercită în considerarea anumitor situații determinate, cum este și cazul scutirii reglementate la art. 15 lit. r) din Legea nr. 146/1997, iar, pe de altă parte, dreptul de creanță asupra Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. nu reprezintă o creanță asupra statului. Statul român și Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. sunt persoane juridice distincte, chiar dacă întregul capital social al Casei

de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. este deținut de către stat. Aceasta rezultă din dispozițiile art. 25 din Decretul nr. 31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 8 din 30 ianuarie 1954, și, respectiv, din cele ale art. 1 din Legea nr. 66/1996 privind reorganizarea Casei de Economii și Consemnațiuni din România în societate bancară pe acțiuni, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 26 ianuarie 1999.

I.2. Privitor la dispozițiile art. 17 din Legea nr. 146/1997, cu modificările și completările ulterioare, Curtea s-a mai pronunțat asupra constituționalității lor. Astfel, prin Decizia nr. 34 din 24 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 27 iunie 2000, Decizia nr. 121 din 27 iunie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 2 noiembrie 2000, precum și prin Decizia nr. 87 din 20 martie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 7 iunie 2001, au fost respinse excepțiile de neconstituționalitate pe baza argumentului principal că principiul egalității, consacrat la art. 16 alin. (1) din Constituție, are în vedere egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, iar nu egalitatea dintre cetățeni și autoritățile publice. Pe de altă parte, plata unor taxe sau impozite nu reprezintă un drept, ci o obligație constituțională a cetățenilor, prevăzută la art. 53 alin. (1) din Constituție, conform căruia „Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice”. După cum s-a arătat mai sus legiuitorul este suveran în a acorda scutiri de la plata taxelor de timbru în considerarea anumitor situații determinate. Considerentele și soluțiile pronunțate în aceste decizii sunt valabile și în cauza de față, criticile de neconstituționalitate urmând să fie respinse.

În ceea ce privește susținerea că, în cadrul unui anumit litigiu, dacă o parte este scutită de plata taxei de timbru, atunci și celelalte părți ar trebui să fie scutite, Curtea reține că este neîntemeiată. Diferența de tratament se justifică prin inexistența unor situații identice în care s-ar afla părțile, simpla calitate de părți în același proces nefiind de natură să ducă la altă concluzie. De altfel părțile într-un proces îndeplinesc roluri și au poziții diferite. De aceea partea care introduce o acțiune sau o cerere în instanță trebuie să achite anticipat taxa de timbru, aceasta urmând să fie suportată, la sfârșit, de cel care pierde procesul. O asemenea soluție este justificată, deoarece întotdeauna una dintre părți este interesată în soluționarea litigiului, iar cealaltă se face vinovată de declanșarea activității judiciare. Rațiunea pentru care anumite autorități publice sunt scutite de plata taxei de timbru este aceea că acțiunile și cererile introduse de ele prezintă o strânsă legătură cu veniturile bugetului de stat, fiind vorba de realizarea unui interes public. De aceea nu se poate afirma că persoanele fizice sau juridice care urmăresc realizarea unor interese proprii, părți în litigiile cu autoritățile publice prevăzute la art. 17 din Legea nr. 146/1997, cu modificările și completările ulterioare, se află în aceeași situație juridică.

II.1. Cu privire la dispozițiile art. 9 alin. (1) din Legea nr. 333/2001 Curtea constată că acestea nu încalcă prevederile art. 78 din Constituție. Având în vedere că în textul legii nu se prevede o altă dată pentru intrarea sa în vigoare, rezultă că Legea nr. 333/2001 a început să producă efecte juridice de la data publicării în Monitorul Oficial al României (4 iulie 2001). Având în vedere faptul că autorii excepției critică o necorelare legislativă între dispozițiile

art. 9 alin. (1) și ale art. 13 alin. (2) din Legea nr. 333/2001, Curtea reține că aceasta nu poate constitui un motiv de neconstituționalitate, deoarece eventualele neconcordanțe între dispoziții cuprinse într-o lege nu sunt supuse controlului de constituționalitate.

În ceea ce privește critica privind dispozițiile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 333/2001, aceasta este, de asemenea neîntemeiată. Faptul că Legea fundamentală recunoaște drepturile și libertățile cetățenilor ca valori supreme și prevede că aceștia beneficiază de drepturile și libertățile prevăzute în Constituție și în alte legi nu poate duce la concluzia că regimul juridic al unor drepturi constituite sub imperiul unor reglementări nu poate fi modificat prin reglementări ulterioare. Această modificare reprezintă opțiunea legiuitorului, exercitată în baza art. 58 alin. (1) din Constituție. Prevederea legală atacată stabilește o atribuție firească a Adunării generale a investitorilor Fondului Național de Investiții, de a decide cu privire la continuarea activității fondului, la transformarea sa în fond închis de investiții sau la încetarea activității. Prin aceasta se reglementează modul de exercitare a drepturilor investitorilor, fiind în concordanță cu prevederile constituționale ale art. 41 alin. (1) teza a doua. Nu este vorba de un efect retroactiv al legii, întrucât nu se aduce atingere modului de constituire a drepturilor, așa cum acesta este reglementat de Ordonanța Guvernului nr. 24/1993, aprobată prin Legea nr. 83/1994, ci se stabilește un mod diferit de exercitare a drepturilor în condiții de criză, pentru viitor. În ceea ce privește art. 48 alin. (1) din Constituție, acesta nu are legătură cu dispoziția art. 9 alin. (2) din Legea nr. 333/2001.

II.2. În ceea ce privește dispozițiile art. 10 din Legea nr. 333/2001 Curtea constată că acestea nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorii excepției. Prevederea art. 37 alin. (1) din Constituție se referă la asociere ca rezultat al exercitării unui drept fundamental fără caracter patrimonial. Așa fiind, apartenența la un fond de investiții nu reprezintă o asociere, în sensul art. 37 alin. (1) din Constituție, și ca atare textele criticate nu pot fi contrare acestei dispoziții a Legii fundamentale. Pe cale de consecință, nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 1 alin. (3), referitoare la garantarea drepturilor și libertăților cetățenilor ca valori supreme, și ale art. 15 alin. (1), privind universalitatea drepturilor și libertăților acestora.

II.3. Pentru aceleași motive, expuse la pct. II.2, Curtea constată că susținerile autorilor excepției privind contrarietatea dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 333/2001 cu prevederile art. 1 alin. (3), ale art. 15 alin. (1) și ale art. 37 alin. (1) din Constituție nu pot fi primite. Se reține în acest sens că dispoziția atacată nu are caracter retroactiv, fiind vorba despre măsuri ce vor fi luate în viitor și care nu privesc raporturi contractuale preexistente, ci doar raporturi juridice născute în urma adoptării acestei legi. Pe de altă parte aceste dispoziții au fost justificate de împrejurarea că la data de 4 iulie 2001, data intrării în vigoare a Legii nr. 333/2001, mandatul Consiliului de încredere al Fondului Național de Investiții încetase, fiind necesară instituirea în sarcina unei autorități publice [Oficiul pentru Recuperarea Creanțelor Bancare devenit Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare — AVAB în temeiul art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 7 din Legea nr. 409/2001] a unor atribuții privind convocarea Adunării generale a investitorilor Fondului Național de Investiții, alegerea unui nou consiliu de încredere, precum și atribuții privind reluarea activității fondului. În acest sens a statuat Curtea

Constituțională prin Decizia nr. 335 din 28 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 30 ianuarie 2002. În consecință, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 333/2001 este neîntemeiată.

II.4. Referitor la dispozițiile art. 12 din Legea nr. 333/2001 Curtea reține că argumentul privind încălcarea prevederilor art. 21 din Constituție, referitoare la liberul acces la justiție, nu poate fi primit, întrucât în momentul de față nu există nici o autoritate competentă care să solicite ridicarea sechestrului. O asemenea ipoteză este posibilă doar după constituirea organelor de conducere ale Fondului Național de Investiții. În ceea ce privește prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2), art. 49 alin. (1), art. 51 și ale art. 150 alin. (1) Curtea reține că acestea nu au legătură cu dispozițiile criticate.

II.5. Cu privire la dispozițiile art. 13 alin. (1) din Legea nr. 333/2001 Curtea reține că acestea nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorii excepției. Faptul că în Ordonanța Guvernului nr. 24/1993, aprobată prin Legea nr. 83/1994, nu era prevăzută posibilitatea transformării unui fond de investiții în fond închis nu poate duce la concluzia că dispozițiile art. 13 alin. (1) sunt retroactive, încălcând drepturile și libertățile investitorilor, întrucât o asemenea ipoteză operează numai în cazul în care adunarea generală a investitorilor adoptă această soluție. Curtea constată totodată că Legea nr. 333/2001 este o lege specială, care derogă de la regimul juridic general al fondurilor de investiții, prevăzut de Ordonanța Guvernului nr. 24/1993, aprobată prin Legea nr. 83/1994, ceea ce permite legiuitorului să stabilească atribuții distincte pentru Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, privitoare la elaborarea regulamentului pentru transformarea Fondului Național de Investiții în fond închis de investiții.

În legătură cu invocarea prevederilor art. 150 alin. (1) din Constituție Curtea constată că acestea nu au incidență în cazul Legii nr. 333/2001, întrucât ipoteza textului constituțional vizează actele normative preconstituționale ce sunt abrogate în măsura în care contravin Constituției. Or, este evident faptul că această lege a fost emisă ulterior intrării în vigoare a Constituției României.

II.6. În ceea ce privește dispozițiile art. 14 din Legea nr. 333/2001 Curtea constată că acestea reglementează la alin. (1) preluarea, cu titlu gratuit, de către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare — AVAB, a drepturilor și obligațiilor Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., rezultate din actele juridice prevăzute în anexa la lege, iar la alin. (2), subrogarea AVAB în toate drepturile și obligațiile procesuale ale Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., rezultate din aceleași acte.

Examinând criticile formulate de autorii excepției, Curtea reține că prin aceste dispoziții nu este încălcat principiul separației puterilor în stat, întrucât nu este împiedicată în nici un mod desfășurarea cursului unui proces aflat pe rolul unei instanțe judecătorești sau executarea unei hotărâri judecătorești definitive. De altfel, prin Decizia nr. 1.323/2001 a Curții Supreme de Justiție, s-a respins o cerere de constatare a nulității contractului de fidejusiune, dar nu s-a stabilit în mod irevocabil o obligație de plată în sarcina fidejutorului. Așadar nu există o hotărâre definitivă a unei instanțe judecătorești, a cărei executare silită să fi fost împiedicată prin subrogarea prevăzută la art. 14 din Legea nr. 333/2001.

De asemenea, prin dispozițiile art. 14 nu se aduce atingere prevederilor constituționale privind dreptul de proprietate, prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale,

privind dreptul la un proces echitabil, și nici celor ale art. 1 din primul Protocol adițional la această convenție. Schimbarea fidejutorului din actele juridice prevăzute în anexă reprezintă o măsură menită să concure la soluționarea unei stări de criză, la conservarea patrimoniului Fondului Național de Investiții și a drepturilor de creanță ale investitorilor. Astfel art. 14 din Legea nr. 333/2001 prevede că Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare — AVAB preia atât drepturile, cât și obligațiile Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., fără nici o altă precizare. Rezultă că singura modificare a raporturilor rezultate din actele juridice prevăzute în anexă este cea a persoanei fidejutorului, Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. fiind înlocuită cu Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare — AVAB. Deși art. 17 din Legea nr. 333/2001 și art. 5³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, prevăd o destinație precisă pentru sumele obținute din activitatea Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare — AVAB, și anume trezoreria statului, iar art. 8 alin. (1) din ordonanță, care reglementează principalele atribuții ale Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare — AVAB, nu face vorbire despre obligația acestei instituții rezultată din contractul de fidejusiune încheiat de Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. cu Fondul Național de Investiții și Societatea Comercială „Sov Invest” — S.A., și anume aceea de a răscumpăra titlurile de participare la Fondului Național de Investiții, totuși alin. (2) al aceluiași articol stabilește că „AVAB îndeplinește orice alte atribuții care îi revin prin acte normative”. Legea nr. 333/2001 reprezintă un act normativ care lărgeste sfera atribuțiilor Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare — AVAB, completând capacitatea sa de folosință prin subrogarea în drepturile și obligațiile Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. Prin urmare preluarea obligațiilor unei persoane implică și eventuala lor executare silită.

În acest sens Curtea constată că prin notele scrise depuse la dosarul cauzei Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare — AVAB întărește concluzia că subrogarea prevăzută la art. 14 din Legea nr. 333/2001 are ca efect preluarea de către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare — AVAB a tuturor drepturilor și obligațiilor Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. rezultate din actele juridice prevăzute în anexa la lege, deci inclusiv din Contractul de fidejusiune/cauțiune nr. 2.205 din 16 decembrie 1999, și că preluarea acestor obligații implică, în mod necesar, executarea lor silită, în eventualitatea pronunțării unei hotărâri judecătorești definitive împotriva Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare — AVAB.

Pe de altă parte, nu se poate susține că prin schimbarea debitorului Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. a fost creată o situație nefavorabilă pentru investitori, fiind afectat gajul general al acestora asupra patrimoniului fidejutorului, deoarece în locul unei societăți comerciale, cu un patrimoniu limitat, s-a subrogat o instituție de specialitate a administrației publice centrale, care poate recurge la veniturile bugetare pentru executarea eventualelor obligații. Susținerea autorilor excepției conform căreia Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. ar fi garantată de stat este doar parțial adevărată. Astfel, conform art. 4 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 66/1996, republicată, „Sumele depuse de persoanele fizice la Casa de Economii și Consemnațiuni pe instrumente de economisire, precum și dobânzile și câștigurile cuvenite pentru acestea sunt garantate de stat”. Rezultă de aici că statul garantează cu

bugetul său doar obligația de restituire a depunerilor persoanelor fizice la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. Pentru orice alte obligații ale acesteia statul răspunde doar în cazul și în limita neexecutării obligației de aport la capitalul social, ca orice acționar.

Pentru aceleași motive nu se poate admite nici susținerea potrivit căreia statul își anulează propria datorie, nefiind încălcate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (2) și ale art. 51. Nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 1 alin. (3) și ale art. 15 alin. (1) din Constituție, în cauză nefiind atinse drepturile și libertățile cetățenilor, așa cum s-a arătat mai sus. În ceea ce privește prevederile constituționale ale art. 48, acestea nu au legătură cu dispozițiile art. 14 din Legea nr. 333/2001.

II.7. Cu referire la dispozițiile art. 15 din Legea nr. 333/2001 Curtea reține că acestea reglementează atribuția AVAB de a efectua toate demersurile legale pentru conservarea și realizarea drepturilor de creanță rezultate din actele juridice în care s-a subrogat. În această ordine de idei se constată că aceste dispoziții vizează în mod evident numai situația în care AVAB are calitatea de creditor. În ceea ce privește drepturile de creanță ale investitorilor, aceștia sunt cei care trebuie să efectueze toate demersurile în vederea conservării și realizării acestor drepturi. De aceea criticile privind încălcarea prevederilor constituționale referitoare la proprietate sunt neîntemeiate.

II.8. În ceea ce privește dispozițiile art. 17 din Legea nr. 333/2001, Curtea constată că acestea nu au caracter retroactiv, întrucât stabilesc destinația unor sume ce urmează să fie obținute în viitor de către AVAB, și, prin urmare, această critică de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Referitor la criticile potrivit cărora dispozițiile atacate din Legea nr. 333/2001 ar încălca prevederile art. 16 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) și alin. (2) lit. f) din Constituție, Curtea constată că sunt neîntemeiate. Nu se poate susține că principiul egalității în drepturi ar fi încălcat, întrucât dispozițiile atacate din Legea nr. 333/2001 nu conțin reglementări diferențiate pentru persoane aflate în aceeași situație juridică. Pe de altă parte, reglementarea este justificată de necesitatea protejării interesului public, național, în activitatea economică, financiară și valutară, obligație a statului prevăzută la art. 134 alin. (2) lit. b) din Constituție.

III.1. În ceea ce privește dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, Curtea constată că acestea nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorii excepției. Textul art. 1 stabilește obiectul de reglementare al ordonanței și precizează cadrul juridic general pentru valorificarea unor active ale băncilor la care statul este acționar majoritar, în scopul declanșării procedurii de privatizare, precum și modul de rezolvare a problemelor de natură financiară și măsurile privind accelerarea procedurilor de recuperare a creanțelor cesionate. Măsurile instituite în acest scop au în vedere începerea procedurii de privatizare și sunt dispuse numai pentru viitor. O reglementare este retroactivă doar dacă modifică efecte din trecut ale unor fapte petrecute anterior, iar nu pentru că ia în considerare asemenea fapte.

De asemenea, Curtea constată că fiind neîntemeiate criticile cu privire la încălcarea prevederilor constituționale referitoare la dreptul de proprietate. Prin art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 nu se încălcă dreptul de proprietate sau creanțele asupra statu-

lui, ci se stabilește cadrul pentru valorificarea activelor bancare la care statul este acționar majoritar, legiuitorul având posibilitatea de a stabili conținutul și limitele acestor drepturi.

III.2. În ceea ce privește dispozițiile art. 5³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, Curtea constată că acestea au în vedere activele bancare valorificate după intrarea în vigoare a ordonanței, deci nu se poate reține încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2). Destinația pe care ordonanța o dă sumelor obținute din valorificarea activelor rămâne la latitudinea exclusivă a legiuitorului, în funcție de oportunitățile pe care acesta le consideră necesare. De asemenea, nu pot fi reținute susținerile autorilor excepției privind imposibilitatea AVAB de a achita drepturile de creanță ale investitorilor, pentru motivele prezentate la pct. III.6 din prezenta decizie. În ceea ce privește prevederile art. 150 alin. (1) din Constituție, după cum s-a arătat anterior, acestea nu sunt aplicabile în cauză. În consecință, și această critică de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

III.3, 4 și 5. În ceea ce privește dispozițiile art. 19²⁰ alin. (1), art. 19²² alin. (3) și ale art. 19²³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, acestea sunt incluse în cap. IV⁴, intitulat „Reguli speciale privind soluționarea litigiilor”, care reglementează procedura de soluționare a litigiilor în care figurează ca parte AVAB. Aceste prevederi reiau dispozițiile art. 9 alin. (1), art. 11 alin. (3) și ale art. 12 din Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 august 1999, cu modificările și completările ulterioare, în prezent abrogată în temeiul art. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001. În legătură cu aceste dispoziții din Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 Curtea s-a pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000, și prin Decizia nr. 242 din 23 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 687 din 21 decembrie 2000, respingând excepțiile de neconstituționalitate. În motivarea soluțiilor Curtea a reținut că reglementarea procedurii de judecată este de competența exclusivă a legiuitorului, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, acesta fiind îndreptățit să reglementeze proceduri derogatorii de la dreptul comun, în considerarea anumitor situații determinate. Obligația reclamantului de a comunica Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare, înainte de introducerea în instanță, cererea sa împreună cu anumite acte, caracterul nedevolutiv al recursului și termenul special de prescripție a acțiunilor îndreptate împotriva AVAB reprezintă condiții pentru exercitarea unor drepturi, de natură să împiedice abuzul de drept și să asigure celeritatea procedurii de realizare a creanțelor prevăzute de ordonanță. Astfel de proceduri legale nu îngăduiesc accesul liber la justiție. Neexistând elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile pronunțate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 9, 10, 11, 12, ale art. 13 alin. (1), ale art. 14, 15 și 17 din Legea nr. 333/2001, precum și în ceea ce privește dispozițiile art. 1, 5³, art. 19²⁰ alin. (1), art. 19²² alin. (3) și ale art. 19²³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, cu modificările și completările ulterioare,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și ale art. 17 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 9, 10, 11, 12, art. 13 alin. (1), ale art. 14, 15 și 17 din Legea nr. 333/2001 privind unele măsuri pentru diminuarea consecințelor încetării răscumpărării de unități de fond de către Fondul Național de Investiții, precum și ale art. 1, 5³, art. 19²⁰ alin. (1), art. 19²² alin. (3) și ale art. 19²³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Constantin Lache, Iuliu Regnard Popescu, Neculai Bălan, Ecaterina Bălan, Felicia Crișan, Olga Silistraru, Rada Mazilescu, Marius Mazilescu, Ovidiu Ionel Mazilescu, Cornel Mazilescu, Drăgan Niță, Dumitru Vucea, Titu Georgescu, Vergiliu Duroi, Ioan Șdirea, Gabriela Lucia Șdirea, Adrian Pușcașu, Gheorghe Stroe, Mihai Enache, Ștefan Șerbănescu, Corina Vlădășel, Mircea Popescu și Asociația Națională a Investitorilor F.N.I. în Dosarul nr. 5.079/2001 al Tribunalului București — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 ianuarie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Vlad Mihai Cercel

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, ALIMENTAȚIEI ȘI PĂDURILOR

ORDIN

pentru aprobarea Programului privind decontarea sumelor reprezentând sprijinul acordat fermierilor privați, producătorilor agricoli și prestatorilor de servicii în agricultură, finanțat din Fondul „Dezvoltarea agriculturii românești“

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,

în baza prevederilor art. 6 din Legea nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, precum și ale art. 15 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 626/2001,

în temeiul prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 12/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,
emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Programul privind decontarea sumelor reprezentând sprijinul acordat fermierilor privați, producătorilor agricoli și prestatorilor de servicii în agricultură, finanțat din Fondul „Dezvoltarea agriculturii românești“, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ovidiu Natea,
secretar de stat

București, 21 februarie 2002.
Nr. 83.

PROGRAMUL

privind decontarea sumelor reprezentând sprijinul acordat fermierilor privați, producătorilor agricoli și prestatorilor de servicii în agricultură, finanțat din Fondul „Dezvoltarea agriculturii românești”

CAPITOLUL I

Obiective

1. Decontarea sumelor cuvenite fermierilor privați, producătorilor agricoli și prestatorilor de servicii în agricultură, beneficiari ai sprijinului financiar în conformitate cu prevederile Ordinului ministrului agriculturii și alimentației nr. 125/2000 pentru modificarea și completarea anexei la Ordinul ministrului agriculturii și alimentației nr. 15/2000 pentru aprobarea Programului privind sprijinirea fermierilor privați în vederea achiziționării de tractoare, combine, mașini și utilaje agricole, precum și de instalații de irigații din producția internă, finanțat din Fondul special „Dezvoltarea agriculturii românești”, ale Ordinului ministrului agriculturii și alimentației nr. 134/2000 pentru aprobarea Programului privind sprijinul fermierilor privați în vederea achiziționării de animale de prăsilă cu valoare biologică ridicată, animale pentru creștere și îngrășare, construirii de adăposturi și procurării de utilaje specifice activităților zootehnice, din producția internă, finanțat din Fondul special „Dezvoltarea agriculturii românești”, și ale Ordinului ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 97/2001 pentru aprobarea Programului privind sprijinirea producătorilor agricoli și a prestatorilor de servicii în agricultură pentru achiziționarea de tractoare, combine, mașini și utilaje agricole, precum și de instalații de irigații din producția internă, finanțat din Fondul „Dezvoltarea agriculturii românești”, în anii 2000 și 2001, rămase neachitate la data prezentului ordin.

CAPITOLUL II

Surse

2. Sursa este Fondul „Dezvoltarea agriculturii românești”, constituit potrivit prevederilor art. 6 din Legea nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, în limita sumelor încasate.

CAPITOLUL III

Modul de decontare

3. Pe baza aprobărilor transmise de direcțiile generale pentru agricultură și industrie alimentară județene, respectiv a municipiului București, conform Ordinului ministrului agriculturii și alimentației nr. 125/2000, Ordinului ministrului agriculturii și alimentației nr. 134/2000 și Ordinului ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 97/2001, Ministerul Agriculturii, Alimentației și Pădurilor va alimenta conturile deschise la trezoreriile locale din contul Fondului „Dezvoltarea agriculturii românești”.

4. La primirea sumelor în conturile Fondului „Dezvoltarea agriculturii românești”, direcțiile generale pentru agricultură și industrie alimentară județene, respectiv a municipiului București, vor efectua plăți pentru decontarea sumelor rămase neachitate reprezentând sprijinul acordat fermierilor privați, producătorilor agricoli și prestatorilor de servicii în agricultură, conform prevederilor Ordinului ministrului agriculturii și alimentației nr. 125/2000, ale Ordinului ministrului agriculturii și alimentației nr. 134/2000 și ale Ordinului ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 97/2001.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE
ÎN DOMENIUL GAZELOR NATURALE

ORDIN**privind aprobarea prețului social al gazelor naturale**

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 60/2000 privind reglementarea activităților din sectorul gazelor naturale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 463/2001, având în vedere prevederile art. 8 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 41/2000 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale (ANRGN), aprobată cu modificări prin Legea nr. 791/2001, emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă prețul social de 2.063.531 lei/1.000 m³, aferent furnizării gazelor naturale pentru familiile

și persoanele singure care se încadrează în prevederile Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat.

(2) Prețul prevăzut la alin. (1) nu conține T.V.A.

Art. 2. — (1) Prețul social prevăzut la art. 1 se aplică în limita unui consum lunar de gaze naturale de 100 m³ inclusiv, în perioada de vară (aprilie–septembrie), și de 300 m³ inclusiv, în perioada de iarnă (octombrie–martie).

(2) Pentru cantitatea de gaze naturale consumată peste nivelurile menționate la alin. (1) se aplică prețul reglementat prevăzut la art. 1 lit. b) din Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale și al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 865/195/2001 privind aprobarea prețurilor și stabilirea tarifelor reglementate în sectorul gazelor naturale.

Art. 3. — Pentru asociațiile de locatari/prorietari din imobilele cu contorizare comună cantitatea de gaze

naturale pentru care se aplică prețul social se determină prin multiplicarea consumului lunar de 100 m³ și, respectiv, de 300 m³ cu numărul de familii și persoane singure din respectiva asociație, care se încadrează în prevederile Legii nr. 416/2001.

Art. 4. — Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale și operatorii licențiați din sectorul gazelor naturale vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin va intra în vigoare la data de 1 martie 2002.

Art. 6. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare
în Domeniul Gazelor Naturale,
Gheorghe Radu

București, 19 februarie 2002.
Nr. 325.

RECTIFICARE

În Legea nr. 26/2002 privind aprobarea plăților restante pentru costurile de participare, pe perioada 1998–2001, la experimentele Centrului European pentru Cercetări Nucleare — CERN, de către Ministerul Educației și Cercetării, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 17 ianuarie 2002, se face următoarea rectificare:

— la art. 2, în loc de „... pe anul 2001...” se va citi „... pe anul 2002...”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro